

РЕШЕНИЕ

№ 2903

гр. София, 29.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на шести април през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Калина Анастасова

Членове: Райна Мартинова
Виктория Р. Митева

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова
като разгледа докладваното от Виктория Р. Митева Въззивно гражданско дело № 20251100511652 по описа за 2025 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба с вх. № 190363/02.06.2025 г. по регистъра на СРС от ответника по предявените искове – „Многопрофилна болница за активно лечение – Национална кардиологична болница“ ЕАД, срещу решение № 6416/10.04.2025 г. по гр.д. № 47118/2024 г. по описа на СРС, 180 състав, в частта, с която въззивникът е осъден да заплати на Р. К. Ц., на основание чл. 200, ал. 1 КТ, сумата 6531 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, причинени в резултат на трудова злополука, настъпила на 12.07.2024 г. в гр. София, ведно със законната лихва от 12.07.2024 г. до окончателното изплащане и сумата 275,89 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, ведно със законната лихва от 12.07.2024 г. до окончателното изплащане.

Във въззивната жалба са изложени оплаквания за неправилност на решението в обжалваната осъдителна част. Въззивникът поддържа, че определеният от първоинстанционния съд размер на обезщетението за неимуществени вреди е прекомерен и не съответства на критерия за справедливост по чл. 52 ЗЗД. Твърди, че съдът неправилно е обвързал размера на обезщетението с минималната работна заплата, като е определил същото в размер на седем минимални работни заплати, без да съобрази в достатъчна степен конкретния характер на увреждането, краткия период на временна неработоспособност, липсата на трайни последици и обстоятелството, че ищцата се е възстановила напълно. Сочи, че претърпените вреди са

ограничени по интензитет и продължителност и не обосновават присъдения размер. Иска се изменение на решението чрез намаляване на присъденото обезщетение за неимуществени вреди до справедлив размер, както и съответно изменение на решението в частта за разноските.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил писмен отговор от Р. К. Ц., с който въззивната жалба се оспорва като неоснователна. Поддържа се, че първоинстанционният съд е обсъдил подробно доказателствата по делото и правилно е съобразил характера на травматичното увреждане, интензитета и продължителността на болките, както и отражението на злополуката върху ежедневието на ищцата. Твърди се, че присъденото обезщетение съответства на критерия за справедливост и следва да бъде потвърдено.

Съдът, като обсъди доводите на страните и представените по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част. По правилността на решението въззивният съд е ограничен от наведените във въззивната жалба оплаквания, освен когато следи служебно за приложението на императивни материалноправни норми.

Предмет на възивно обжалване е осъдителната част на решението. С оглед съдържанието на въззивната жалба конкретният спор пред въззивната инстанция е относно размера на справедливото обезщетение за неимуществени вреди по чл. 200, ал. 1 КТ. Във въззивната жалба не са развити самостоятелни оплаквания срещу изводите на СРС за наличието на трудово правоотношение между страните, за настъпването на трудова злополука, за причинната връзка между злополуката и увреждането, за липсата на доказана груба небрежност по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ, както и за присъдения размер на обезщетението за имуществени вреди от 275,89 лв.

Обжалваното решение е валидно и допустимо.

Разгледана по същество, въззивната жалба е частично основателна.

Предявени са обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за заплащане на обезщетение за имуществени и неимуществени вреди, претърпени вследствие на трудова злополука от 12.07.2024 г.

С доклада по делото, неоспорен от страните, първоинстанционният съд е обявил за безспорни обстоятелствата, че страните се намират в трудово правоотношение, по силата на което ищцата изпълнява длъжността „медицински лаборант“ в клинична лаборатория на пълно работно време – 7 часа, както и че на 12.07.2024 г. ищцата е претърпяла злополука, призната за трудова с разпореждане № 35643/23.07.2024 г. на НОИ, ТП София град. Тези обстоятелства се установяват и от приетите писмени доказателства – трудов договор, декларация за трудова злополука, разпореждане на НОИ и болнични листове.

От представената медицинска документация, включително лист за

преглед № 162197/12.07.2024 г. на УМБАЛСМ „Н. И. Пирогов“ ЕАД, се установява, че след процесния инцидент ищцата е диагностицирана с навяхване и разтягане на ставните връзки на дясна глезенна става, с болка и ограничени движения в дясното ходило. Извършени са рентгенография, първична хирургична обработка и профилактика срещу тетанус, като е поставена обездвижваща ортеза тип „ботуш“.

От заключението на съдебно-медицинската експертиза, което съдът кредитира като компетентно, обективно и съответстващо на медицинската документация по делото, се установява, че травматичното увреждане представлява временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Според вещото лице ищцата е търпяла болки и страдания за период около 30 дни, като първите около 10 дни болките са били по-големи по интензитета. Лечението на такъв вид увреждане изисква обездвижване и покой на увредената зона за срок, определян от лекуващия лекар. При изслушването си вещото лице е посочило, че ищцата се е възстановила напълно, без обективен функционален дефицит, като оплакванията за болки при промяна на времето, натоварване и невъзможност да носи обувки с висок ток са субективни оплаквания, съобщени при прегледа.

От болничния лист се установява, че ищцата е била във временна неработоспособност за периода 15.07.2024 г. – 28.07.2024 г., т.е. за 14 дни.

От показанията на свидетеля Н.Л. се установява, че след инцидента ищцата е била с обездвижващ ботуш и по нейна молба свидетелят е водил децата ѝ на занималня и ги е прибирал за период около две – три седмици. Показанията му са непосредствени относно последиците за ежедневното придвижване на ищцата и необходимостта от помощ при организацията на грижите за децата.

Свидетелката В.Б. сочи, че след инцидента ищцата е изпитвала силни болки, затруднявала се е да стъпва и да се обслужва самостоятелно, поради което свидетелката ѝ е помагала при пазаруване, готвене и чистене. Тези показания следва да бъдат кредитирани относно действителните битови затруднения на ищцата в непосредствения период след злополуката, доколкото кореспондират с медицинската документация и със заключението на експертизата за необходимост от обездвижване и покой.

Показанията на свидетелката И.П., пряк ръководител на ищцата, не установяват факти, които да обосновават извод за груба небрежност от страна на пострадалата. Свидетелката не е очевидец на инцидента и възпроизвежда разказ на ищцата. Обстоятелствата относно вида на носените обувки и използвания от ищцата маршрут не доказват съзнателно и самонадеяно пренебрегване на очевидна опасност по смисъла на чл. 201, ал. 2 КТ.

Предвид обсъдената доказателствена съвкупност, правилно първоинстанционният съд е приел, че са налице предпоставките за ангажиране на обективната имуществена отговорност на работодателя по чл. 200, ал. 1 КТ. Между страните е съществувало трудово правоотношение, настъпила е злополука, призната за трудова по реда на КСО, същата е причинила временна неработоспособност, а от нея са настъпили имуществени и неимуществени

вреди за ищцата. Не е доказано и възражението на работодателя за намаляване на обезщетението поради груба небрежност по чл. 201, ал. 2 КТ.

Спорен пред въззивната инстанция е размерът на обезщетението за неимуществени вреди.

Съгласно чл. 52 ЗЗД обезщетението за неимуществени вреди се определя от съда по справедливост. Съгласно задължителните разяснения в ППВС № 4/23.12.1968 г. понятието „справедливост“ не е абстрактно, а изисква преценка на конкретни обективно съществуващи обстоятелства, като характер и тежест на увреждането, начин и обстоятелства на настъпване, продължителност и интензитет на болките и страданията, продължителност на лечението и възстановяването, трайни последици, възраст на пострадалия, отражение върху начина му на живот и общественно-икономическите условия към момента на увреждането.

Настоящият съдебен състав намира, че първоинстанционният съд е отчел релевантните обстоятелства, но е определил обезщетението в завишен размер. Процесното увреждане е навяхване и разтягане на ставни връзки на дясната глезена става. То е временно разстройство на здравето, неопасно за живота, не е довело до счупване, оперативно лечение, болничен престой, трайна неработоспособност или траен функционален дефицит. Ищцата е била във временна неработоспособност 14 дни. Болките са продължили около 30 дни, като по-съществени са били първите около 10 дни. Не се установяват трайни медицински последици, като вещото лице изрично е посочило, че лицето се е възстановило напълно.

Същевременно не може да се приеме, че последиците са били незначителни. Ищцата е претърпяла трудова злополука непосредствено след нощна смяна, наложило се е обездвижване на глезена, изпитвала е интензивни болки в първите дни, имала е затруднения в придвижването и самообслужването, а предвид семейното ѝ положение и грижите за две деца и възрастна майка тези затруднения обективно са се отразили върху ежедневието ѝ. Свидетелските показания установяват необходимост от помощ при водене и прибиране на децата, пазаруване, готвене и домакинство в периода непосредствено след злополуката. Тези обстоятелства следва да бъдат включени в оценката по чл. 52 ЗЗД.

При съпоставка на всички релевантни обстоятелства – вида на травмата, временния ѝ характер, липсата на трайни последици, периода на временна неработоспособност, продължителността и интензитета на болките, необходимостта от обездвижване, битовите затруднения и икономическите условия към 2024 г. – въззивният съд намира, че справедливият размер на обезщетението за неимуществени вреди е 4000 лв. Този размер осигурява реална парична компенсация на установените болки, страдания и неудобства, без да води до обезщетяване извън доказания обем на вредите.

Неоснователно е възражението, че при определяне на обезщетението за неимуществени вреди следва да бъде приспаднато изплатеното на ищцата обезщетение от общественото осигуряване. С Тълкувателно решение № 1/2023 г. от 05.03.2026 г. по тълк. д. № 1/2023 г. на ОСГК на ВКС е прието, че

когато съдът присъжда обезщетение за търпени неимуществени вреди по чл. 200 КТ, не следва да приспада от неговия размер полученото от пострадалия обезщетение и/или пенсия по общественото осигуряване съгласно чл. 200, ал. 3 КТ. Обезщетението от общественото осигуряване компенсира невъзможността на работника да реализира доход от трудовото правоотношение, докато обезщетението за неимуществени вреди репарира болките и страданията от увреждането, поради което получаването на първото не намалява дължимото обезщетение за неимуществени вреди.

По отношение на присъдените имуществени вреди въззивната жалба не съдържа конкретни оплаквания. Независимо от това, правилно СРС е приел, че по делото са доказани разходи, намиращи се в причинна връзка с трудовата злополука, в размер на 275,89 лв., а именно 205 лв. за обездвижваща ортеза тип „ботуш“, 29 лв. за „цикатридина маз 60 г.“, 21,89 лв. за кадермин крем за рани 50 мл и 20 лв. за таксиметрови услуги. Тези разходи се установяват от представените фактури и фискални бонове, а необходимостта от ортеза и медикаменти е потвърдена от заключението на вещото лице. Ето защо решението следва да бъде потвърдено в тази част.

Правилно е присъдена и законна лихва върху обезщетенията от датата на увреждането – 12.07.2024 г. По силата на чл. 212 КТ за неуредените въпроси по имуществената отговорност на работодателя се прилага гражданският закон, поради което при обезщетение за вреди от трудова злополука работодателят изпада в забава от датата на увреждането съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД.

По изложените съображения решението следва да бъде отменено в частта, с която е уважен искът за неимуществени вреди за разликата над 4000 лв. до присъдения размер от 6531 лв., ведно със законната лихва върху тази разлика, като вместо това искът бъде отхвърлен в тази част. В останалата обжалвана част решението следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед частичното изменение на решението по същество следва да бъде изменено и решението в частта за разноските за първоинстанционното производство. Общият предявен материален интерес възлиза на 30 635,89 лв., а окончателно уважената след въззивната проверка част от исковете възлиза на 4275,89 лв. Съразмерно с уважената част от исковете и с оглед доказаните от ищцата разноски в първоинстанционното производство в размер на 700 лв., на същата се дължат разноски за първоинстанционното производство в размер на 97,70 лв. Ето защо решението следва да бъде отменено в частта, с която на ищцата са присъдени разноски над 97,70 лв. до 155,53 лв.

Съответно следва да бъде изменено и решението в частта по чл. 78, ал. 6 ГПК. Присъдената от първоинстанционния съд сума по сметката на СРС е 359,36 лв., определена съразмерно с първоначално уважения размер на исковете от 6806,89 лв. След намаляване на уважения размер до 4275,89 лв. сумата, дължима по сметката на СРС, следва да бъде намалена до 225,74 лв.

Разноските за въззивното производство следва да бъдат разпределени съобразно изхода от въззивното обжалване. Въззивната жалба е уважена за

сумата 2531 лв. – разликата между присъденото от СРС обезщетение за неимуществени вреди от 6531 лв. и определения от въззивния съд размер от 4000 лв., а за останалата част от обжалвания интерес – 4275,89 лв., е неоснователна. При това съотношение на въззивника се дължат разноси съразмерно с уважената част от въззивната жалба в размер на 48,57 лв. от заплатената държавна такса от 130,62 лв.

Въззиваемата Р. К. Ц. е претендирала и доказала извършването на разноси за въззивното производство в размер на 200 евро – адвокатско възнаграждение. Съразмерно с отхвърлената част от въззивната жалба, възлизаща на 4275,89 лв. от обжалваем интерес 6806,89 лв., на въззиваемата се дължи сумата 125,63 евро.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 6416/10.04.2025 г. по гр.д. № 47118/2024 г. по описа на Софийския районен съд, 180 състав, в частта, с която „Многопрофилна болница за активно лечение – Национална кардиологична болница“ ЕАД, ЕИК 121663601, е осъдено да заплати на Р. К. Ц., ЕГН *****, на основание чл. 200, ал. 1 КТ, обезщетение за неимуществени вреди за разликата над сумата 4000 лв. до присъдения размер от 6531 лв., ведно със законната лихва върху тази разлика, считано от 12.07.2024 г. до окончателното изплащане, както и в частта, с която „Многопрофилна болница за активно лечение – Национална кардиологична болница“ ЕАД е осъдено да заплати на Р. К. Ц. разноси за първоинстанционното производство за разликата над 97,70 лв. до 155,53 лв. и по сметката на Софийския районен съд сума по чл. 78, ал. 6 ГПК за разликата над 225,74 лв. до 359,36 лв., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявения от Р. К. Ц., ЕГН *****, срещу „Многопрофилна болница за активно лечение – Национална кардиологична болница“ ЕАД, ЕИК 121663601, иск с правно основание чл. 200, ал. 1 КТ за изплащане на обезщетение за неимуществени вреди – болки и страдания, причинени в резултат на трудова злополука, настъпила на 12.07.2024 г., за разликата над сумата 4000 лв. до сумата 6531 лв., ведно със законната лихва върху тази разлика, считано от 12.07.2024 г. до окончателното изплащане като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 6416/10.04.2025 г. по гр.д. № 47118/2024 г. по описа на Софийския районен съд, 180 състав, в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА Р. К. Ц., ЕГН *****, да заплати на „Многопрофилна болница за активно лечение – Национална кардиологична болница“ ЕАД, ЕИК 121663601, на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал. 3 ГПК, сумата 24,84 евро /48,57 лв./, представляваща разноси за въззивното производство, съразмерно с уважената част от въззивната жалба.

ОСЪЖДА „Многопрофилна болница за активно лечение – Национална

кардиологична болница“ ЕАД, ЕИК 121663601, да заплати на Р. К. Ц., ЕГН *****, на основание чл. 273 вр. чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата 125,63 евро, представляваща разноси за адвокатско възнаграждение за въззивното производство, съразмерно с отхвърлената част от въззивната жалба.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____